

τα πάντα να τους δικάσει και να προτάξει την διαφορετικότητα και την ανωτερότητα των Εβραίων έναντι των άλλων. Μετά το πόλεμο του 1967 τη θέση των Εβραίων εργατών πήραν οι παλαιστίνιοι, με σκοπό να κοπάσουν οι κοινωνικές αναταραχές στο εσωτερικό της ισραηλινής κοινωνίας. Από την άλλη οι παλαιστίνιοι εργάτες, ακόμα και έξω από την χώρα τους, όπου και να βρέθηκαν έδωσαν ταξικούς αγώνες μαζί με τους ντόπιους εργάτες των περιοχών· αγώνες που χτυπήθηκαν από τα εκάστοτε κράτη, τα οποία ακόμη και αν τους χρησιμοποίησαν ως φθινό εργατικό δυναμικό δεν είχαν τη βούληση να τους ενσωματώσουν στη κοινωνία (βλέπε Ιορδανία, Λίβανο τη δεκαετία του 1970).

Πριν τη δημιουργία του ισραηλινού κράτους, Άραβες και Εβραίοι βρέθηκαν μαζί ως σιδηροδρομικοί εργάτες, συνεργάστηκαν και οργανώθηκαν σε συνδικάτα, παρά τις τεράστιες προσπάθειες διαχωρισμών τους. Μια άλλη περίπτωση είναι κοινή απεργία το 1931 των οδηγών λεωφορείων, ενώ το 2000 Άραβες και Εβραίοι οδηγοί της εταιρίας Tempo κατεβαίνουν σε κοινή απεργία.

Στο σημερινό Ισραήλ, υπάρχει ακόμη ένα κομμάτι της κοινωνίας που αντιτίθεται στο κράτος και τις επεκτατικές του επιχειρήσεις. Μέσα σε μια βαθιά μιλιταριστική κοινωνία, γίνονται διαδηλώσεις εναντίωσης στον πόλεμο και το τείχος, σαμποτάζ και ισραηλινόι-ες επιλέγουν να αρνηθούν τη στράτευση, με αποτέλεσμα να φυλακίζονται για την επιλογή τους. Την ίδια στιγμή Εβραίοι από όλο το κόσμο διαδηλώνουν ενάντια στους βομβαρδισμούς στη Γάζα και τον πόλεμο του ισραηλινού κράτους (βλέπε Νέα Υόρκη, Λος Άντζελες, Καπιτώλιο και αλλού).

Τι θέση παίρνουμε λοιπόν;

Για όλα τα παραπάνω δε μπορούμε παρά να είμαστε αλληλέγγυοι-ες, ενάντια στο πόλεμο που δέχονται οι παλαιστίνιοι καταπιεσμένοι. Είναι εκείνοι και εκείνες που δέχονται τις συνέπειες των κρατικών ανταγωνισμών, εγκλωβισμένοι-ες σε μια μεγάλη φυλακή. Εχθρευόμαστε το ισραηλινό κράτος αλλά την ίδια στιγμή δε μπορούμε να υποστηρίξουμε κάποιο εν δυνάμει παλαιστινιακό κράτος, μιας και από ότι είδαμε και πιο πάνω δεν έδρασε ούτε θα δράσει πότε για τις ανάγκες των καταπιεσμένων. Ένα κράτος εξάλλου, ο μόνος στόχος που έχει όταν δημιουργηθεί είναι να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της δικής του αστικής του τάξης και μόνο αυτής και πώς θα τα επεκτείνει. Στον εθνικισμό καλλιεργείται πάντα η εικόνα του ξένου, του κατώτερου, του εχθρού, του αλλόθρησκου. Δεν θα πέσουμε στη παγίδα να συγκρίνουμε ποιός λαός είναι πιο καταπιεσμένος από τον άλλο, μιας και όπου υπάρχει καπιταλισμός θα υπάρχει και ταξική εκμετάλλευση. Σαν ταξικά υποκείμενα δεν πρέπει να συγκόουμε τη ταξική αλληλεγγύη με τη στήριξη μας σε εθνικοσπελευθερωτικούς αγώνες. Δεν μπορούμε να μιλάμε για αλληλεγγύη γενικά και αόριστα απέναντι στο παλαιστινιακό λαό, αλλά προτάσσουμε τη συνεργασία των προλετάρων για την κοινωνική και ταξική απελευθέρωση, μακριά από πλαστούς διαχωρισμούς. Τέλος σε αυτή τη γωνιά του πλανήτη που έτυχε να ζούμε, οφείλουμε να μη στηρίζουμε ούτε συμμετέχουμε στους πολεμικούς σχεδιασμούς του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου. Τι κάνουμε εμείς στην Ελλάδα για να εμποδίσουμε το πόλεμο, τη στιγμή που υπάρχουν στη χώρα τόσες εταιρίες που δουλεύουν για την ισραηλινή πολεμική βιομηχανία; Πάντως το 2021, οι λιμενεργάτες του Λιβόρνο της Ιταλίας έδειξαν την έμπρακτη αλληλεγγύη τους στους παλαιστίνιους, αρνούμενοι να φορτώσουν όπλα σε πλοίο για το Ισραήλ. Στη τελική, οι καταπιεσμένοι και οι καταπιεσμένες είναι εκείνοι και εκείνες που μπορούν να καθορίσουν τα πάντα.

Λίγες σκέψεις για τη κατάσταση που επικρατεί στη Παλαιστίνη.....

Το τελευταίο διάστημα έχουν σχηματιστεί κινήματα αλληλεγγύης σε κάθε γωνιά του πλανήτη, ενάντια στην επίθεση που δέχεται ο πληθυσμός των παλαιστίνιων. Μετά την 7η Οκτωβρίου, η συνθήκη που επικρατεί στη Παλαιστίνη είναι ασταμάτητοι βομβαρδισμοί από το ισραηλινό κράτος σε κατοικημένες περιοχές, επιθέσεις σε νοσοκομεία, ελθείψεις και μη δυνατότητα πρόσβασης σε τροφή, ρεύμα, νερό και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, ενώ οι επιζήσαντες είναι εκτοπισμένοι και εγκλωβισμένοι στο νότιο κομμάτι της Γάζας. Είναι σημαντικό λοιπόν, να κατανοήσουμε πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο, τι συνέβαινε και συμβαίνει στη περιοχή, από ποιά μπάντα θα το εξετάσουμε και εν τέλει τι θέση θα πάρουμε. Από τη μπάντα των κρατών, των κεφαλαίων και των μεταξύ τους συμφερόντων και ανταγωνισμών ή από τη μπάντα της τάξης μας; Εμείς σίγουρα θα επιλέξουμε τη δεύτερη. Το σύνθημα που επικρατεί το τελευταίο διάστημα: Λευτεριά στη Παλαιστίνη. Κάποιοι μιλούν αόριστα για λευτεριά στη Παλαιστίνη, νοώντας την ως ένα σύνολο ενιαίο χωρίς ταξικούς διαχωρισμούς και εντάσεις στο εσωτερικό του και υποστηρίζουν την δημιουργία ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους που θα λύσει φαινομενικά τα προβλήματα των παλαιστίνιων. Και λέμε φαινομενικά μιας μάλλον τους διαφεύγει ότι αυτό που θα προκύψει από αυτό το αίτημα είναι ένα κομμάτι γης που τη φύλαξη του θα αναλάβει μια παλαιστινιακή αρχή, που μόνο στόχο θα έχει τη διασφάλιση των συμφερόντων της αστικής της τάξης. Εμείς θα ξεκινήσουμε το σκεπτικό μας, με προϋπόθεση την εναντίωση μας σε κάθε εθνικισμό, είτε αυτός είναι επιθετικός είτε είναι αμυντικός. Από αυτό το πρίσμα εξετάζουμε τη σύσταση της κοινωνίας στη περιοχή καθώς και τους αγώνες των προλετάρων, Εβραίων και Αράβων. Βλέποντας τους ταξικούς αγώνες της περιοχής, τους κρατικούς ανταγωνισμούς και το ρόλο των οργανώσεων, θα μπορέσουμε ίσως να κατανοήσουμε την σύγκρουση που επικρατεί.

Σχέσεις Ισραήλ με τα υπόλοιπα κράτη

Στο σήμερα το ισραηλινό κράτος έχει από τους ισχυρότερους στρατιωτικούς μηχανισμούς παγκοσμίως. Είναι ιδιαίτερα σημαντική για τη Δύση η στήριξη του, ώστε να ελέγχει την Μέση Ανατολή, μια περιοχή με σημαντική γεωστρατηγική σημασία και εύφορη σε ενεργειακούς πόρους. Συγκεκριμένα, οι Η.Π.Α αποτελούν αυτή τη στιγμή τον πιο ισχυρό σύμμαχο του Ισραήλ, ενισχύοντάς το με κάθε υλικό και στρατιωτικό μέσο. Από την άλλη, η σχέση του με τις αραβικές χώρες; Με Αίγυπτο και Ιορδανία τα χει καλά αν και κρατούν αμυντική στάση, ενώ όσον αφορά τους παλαιστίνιους, οι παραπάνω χώρες δε δέχονται πρόσφυγες μιας και εκφράζουν τη λογική "να μείνουν να διεκδικήσουν τη δημιουργία κράτους" και ότι δε μπορούν να διαχειριστούν προσφυγικά κύματα. Το 2020 ο Τραμπ υπογράφει με αραβικές χώρες (Σαουδική Αραβία, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και Μπαχρέιν) σύμφωνο ενεργειακής συνεργασίας, τις λεγόμενες συμφωνίες του Αβραάμ, ενώ ταυτόχρονα προωθεί την συνεργασία του Ισραήλ με τη Σαουδική Αραβία με τις διαβουλεύσεις να παγώνουν με την έναρξη του πολέμου. Τέλος, με το Κατάρ το Ισραήλ, αν και ανεπίσημα, διατηρεί καλές σχέσεις. Όλο αυτό το σύμπλεγμα διακρατικών σχέσεων και συνεργασιών μας κάνει ολοφάνερο ότι η παναραβική ενότητα μας χαιρέτησε προ πολλού και δεν υφίσταται καμία υπεράσπιση της αραβικής Παλαιστίνης. Αλλά πέραν από συνεργασίες το κεφάλαιο διαπρέπει και στους ανταγωνισμούς· ένοπλους και μη. Την ίδια στιγμή λοιπόν το Ισραήλ δέχεται επιθέσεις από τη Χεζμπολάχ, που εδρεύει στο Λίβανο και υποκινείται από το Ιράν, τον πιο άμεσο εχθρό του Ισραήλ. Ένας εχθρός που ανοιχτά στηρίζει, εκπαιδεύει και χρηματοδοτεί τη Χαμάς. Τεταμένες είναι οι σχέσεις του και με την Συρία. Ταυτόχρονα, ο ρόλος της Τουρκίας είναι ιδιαίτερα σημαντικός μιας και έχει πάρει θέση υπέρ της Χαμάς και κατά του Ισραήλ. Η ανατολική μεσόγειος είναι καζάνι που βράζει, με τις ισορροπίες να αλλιάζουν συνεχώς και τα περισσότερα κράτη είναι έτοιμα να απλώσουν χέρι να φάνε κομμάτι από τη τεράστια πίτα.

Ο ρόλος της Ελλάδας στο πόλεμο

Την ίδια στιγμή που ο πόλεμος μαινεται εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, το ελληνικό κράτος φαίνεται να ενδιαφέρεται και εκείνο ιδιαιτέρως για την εξέλιξη του. Έχει πάρει ξεκάθαρα θέση υπέρ του ισραηλινού κράτους, τα κανάλια μιλούν νυχθημερόν για το "αμυνόμενο" Ισραήλ, που δέχεται επίθεση από τρομοκράτες και η Βουλή φωτίζεται με τα χρώματα της ισραηλινής σημαίας. Δεν μιλάμε όμως απλά για μια αλληλεγγύη στα λόγια αλλά αντιθέτως σε πρακτικό επίπεδο στα ανοιχτά της Κύπρου αρμενίζουν περίφανες δυο ελληνικές φρεγάτες δίπλα στις υπόλοιπες του NATO. Ταυτόχρονα στηρίζει και συνεργάζεται με το κράτος του Ισραήλ

Αναρχική ομάδα A Batalha

abatalha@espiv.net
abatalha.espivblogs.net

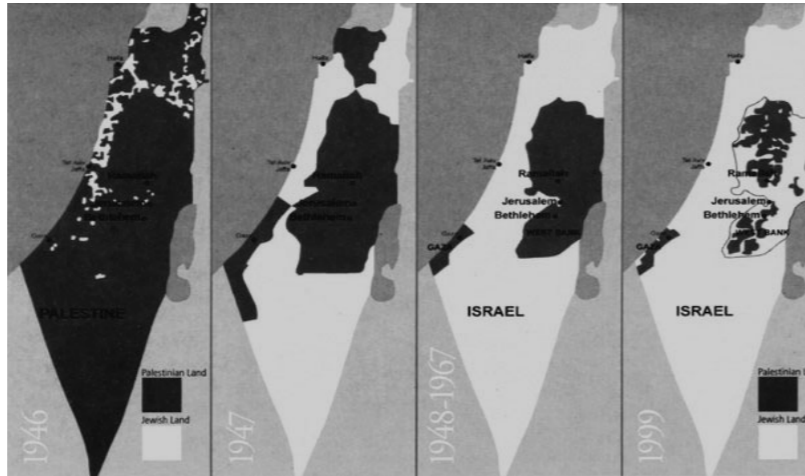
Ο ρόλος της Ελλάδας στο πόλεμο

Την ίδια στιγμή που ο πόλεμος μαίνεται εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, το ελληνικό κράτος φαίνεται να ενδιαφέρεται και εκείνο ιδιαίτερα για την εξέλιξη του. Έχει πάρει ξεκάθαρα θέση υπέρ του ισραηλινού κράτους, τα κανάλια μιλούν νυχθημερόν για το “αμυνόμενο” Ισραήλ, που δέχεται επίθεση από τρομοκράτες και η Βουλή φωτίζεται με τα χρώματα της ισραηλινής σημαίας. Δεν μιλάμε όμως απλά για μια αλληλεγγύη στα λόγια αλλά αντιθέτως σε πρακτικό επίπεδο στα ανοιχτά της Κύπρου αρμενίζουν περίφανες δυο ελληνικές φρεγάτες δίπλα στις υπόλοιπες του NATO. Ταυτόχρονα στηρίζει και συνεργάζεται με το κράτος του Ισραήλ συνεργάζεται με το κράτος του Ισραήλ μέσω του τριμερή άξονα (Ελλάδα-Ισραήλ-Κύπρος, 2023) και του τετραμερή άξονα (Ελλάδος-Ισραήλ-Κύπρος-Αίγυπτος, 2018) τόσο για στρατηγική όσο και για ενεργειακή συνεργασία, όπως ο αγωγός φυσικού αερίου στη Μεσόγειο. Την ίδια στιγμή δεν είναι αμελητέες οι συνεχείς ισραηλινές επενδύσεις στη χώρα αλλά και η ανταλλαγή τουριστών.

Ένα γρήγορο ιστορικό της περιοχής

Ας πιάσουμε όμως το νήμα από τη δημιουργία του εβραϊκού κράτους, το 1948. Εβραίοι μετακινούνται, οικειοθελώς και μη, στη περιοχή μετά από τους διωγμούς, ερχόμενοι κυρίως από την κεντρική Ευρώπη, την Ιβηρική χερσόνησο, τις αφρικανικές και ανατολικές χώρες. Ταυτόχρονα περίπου 800.000 παλαιστίνιοι εκδιώχθηκαν, που αποτελούσαν πάνω από το 80% του πληθυσμού της περιοχής. Οι Άραβες της περιοχής είτε έμειναν στη δυτική όχθη ή έφυγαν για άλλες αραβικές χώρες όπως Ιορδανία και Λίβανο. Στο πόλεμο του 1967 το Ισραήλ νικά τις αραβικές χώρες (Αίγυπτο, Συρία, Ιορδανία) και καταλαμβάνει Δυτική Όχθη και Γάζα. Είναι ξεκάθαρο στη συνέχεια ότι το ισραηλινό κράτος προσπαθεί να εκδιώξει τους παλαιστινιακούς πληθυσμούς από τη περιοχή.

Η πρώτη Ιντιφάντα

Το 1987 ξεκινάει η πρώτη Ιντιφάντα, μια εξέγερση που ξεπήδησε μέσα από τους καταπιεσμένους και τις καταπιεσμένες, ανεξαρτήτου φύλου, και μπορούμε να πούμε πως είχε περισσότερο ταξικό παρά εθνικά χαρακτηριστικά. Μια εξέγερση που δε μπορούσε να ελέγξει η ΟΑΠ (Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης) του Γιασέρ Αραφάτ και αποτέλεσε πραγματικό κίνδυνο για το ισραηλινό κράτος, αν συνέχιζε. Χαρακτηριστικό της πρώτης Ιντιφάντα ήταν η διαδομένη χρήση της πέτρας απέναντι στον ισραηλινό στρατό, ενός “όπλου” προσβάσιμο σε όλους και όλες. Μετά από ένα διάστημα από το ξέσπασμα της εξέγερσης αρχίζουν να δρομολογούνται συζητήσεις για τη δημιουργία ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους, από ΟΑΠ, Ισραήλ, δυτικές δυνάμεις και αραβικές χώρες. Το 1993 υπογράφεται η συνθήκη του Όσλο και αναγνωρίζεται ένα υβρίδιο παλαιστινιακού κράτους. Φυσικά η εξέλιξη αυτή είχε ως στόχο να ανακόψει την αυξανόμενη κοινωνική οργή. Η ανεξάρτητη παλαιστινιακή αρχή αναλαμβάνει να επιβάλλει την “ασφάλεια και τάξη” και δημιουργεί σώματα ασφαλείας με βαρύτατο οπλισμό και φυλακές για να καταπνίξει τους ανυπότακτους-ες. Η ίδια χρηματοδοτείται αδρά από Αμερική και Ισραήλ και με την οργάνωση Φατάχ να ηγείται πλουτίζει σε βάρος των παλαιστινίων καταπιεσμένων. Όσον αφορά τη Φατάχ, δημιουργείται το 1959 και αποτελεί το μεγαλύτερο κομμάτι της ΟΑΠ, η οποία συστάθηκε από τα αραβικά κράτη. Κατά τη διάρκεια της πρώτης Ιντιφάντα δημιουργείται και η Χαμάς. Μια οργάνωση που χρηματοδοτείται από αραβικά κράτη, για να ενισχύσει το φονταμενταλισμό και τον αραβικό εθνικισμό στη Μέση Ανατολή. Μετά την πρώτη Ιντιφάντα φαίνεται να παίρνει τα νιά και επιχειρεί επιθέσεις σε ισραηλινούς στρατιώτες και έπειτα σε άοπλους ισραηλινούς. Μετά τη συνθήκη του Όσλο, την οποία δεν αναγνωρίζει, αφού αρνείται την ύπαρξη Ισραηλινού κράτους, αρνείται να συμμετάσχει στην ΕΠΑ (Εθνική Παλαιστινιακή Αρχή) και χρηματοδοτείται τόσο από αραβικά κράτη και όσο και από τη δύση, προχωρώντας σε κοινωνικά έργα, ώστε να παρουσιάσει ένα κοινωνικό πρόσωπο και να αποκτήσει ισχυρό κύρος. Το 2006 η Χαμάς κερδίζει τις εκλογές της ΕΠΑ.

Η δεύτερη Ιντιφάντα

Το 2000 ξεσπά η δεύτερη Ιντιφάντα ή Ιντιφάντα του Αλ-Ακσά, που παίρνει την ονομασία της από τη προκλητική επίσκεψη του Σαρόν στο Τέμενος Αλ-Ακσά και ξεκινά με τη δολοφονία παλαιστίνιων από την ισραηλινή αστυνομία, την επόμενη μέρα της επίσκεψης. Μια Ιντιφάντα που ενώ ξεκινάει αυθόρμητα, δε θυμίζει την προηγούμενη, μιας και είναι πλήρως στρατιωτικοποιημένη, ελέγχεται σε μεγάλο βαθμό από την ΕΠΑ, περιλαμβάνει τυφλά χτυπήματα αμάχων ισραηλινών και οργανώνεται από τις ένοπλες οργανώσεις των Αράβων, όπως η Χαμάς, η οποία ηγείται πλέον της δεύτερης Ιντιφάντα. Κατά τη διάρκεια της πρώτης Ιντιφάντα μπορούμε να μιλάμε για μια καθολική εξέγερση των παλαιστίνιων καταπιεσμένων, ενώ στη δεύτερη βλέπουμε να συγκρούονται Φατάχ και Χαμάς στο εσωτερικό τους.

Ο ρόλος των οργανώσεων στη περιοχή

Γενικότερα ποιός είναι ο ρόλος πολιτικών ή εθνικιστικών οργανώσεων στη περιοχή της Παλαιστίνης; Από τη μία να παρέχουν κοινωνικές υπηρεσίες σε ένα εν δυνάμει παλαιστινιακό κράτος και από την άλλη να συσφίγγουν την εθνική ενότητα των παλαιστίνιων για να διαχωρίζονται από τους Εβραίους εργάτες. Οι οργανώσεις αυτές ντυμένες είτε με θρησκευτικό είτε με εθνικιστικό μανδύα, παίζουν ρόλο στο καπιταλιστικό παιχνίδι, γι αυτό και χρηματοδοτούνται από κράτη και μάλιστα πολλές φορές δυτικά. Το ισραηλινό κράτος έχει παραδεχτεί το 2019 τη χρηματοδότηση στη Χαμάς, μιας και το συνέφερε η αποδυνάμωση της Φατάχ, χωρίς αυτό όμως να σημαίνει ότι θα μπορούσε να έχει για πολύ το έλεγχο της Χαμάς, από ότι δείχνει η ιστορία. Οι ισλαμικές αυτές οργανώσεις έχουν καθαρά και πολιτικό χαρακτήρα μιας και σκοπός τους είναι η ανάδειξη του εθνικισμού και η κατάκτηση της εξουσίας.

Η δημιουργία του τείχους

Το 2002 ξεκινά η ανέγερση του τείχους, που στόχο έχει την αποκοπή, τον περιορισμό, τον αποκλεισμό και την πλήρη εξάρτηση των παλαιστίνιων, την έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ των παλαιστινιακών κοινοτήτων αλλά και την περαιτέρω επέκταση τους σε παλαιστινιακά εδάφη. Ένα τείχος που στο μεγαλύτερο μέρος του είναι ηλεκτρονικός φράχτης, με υψηλά συστήματα καμερών και παρακολούθησης, όπου οι παλαιστίνιοι-ες χρειάζονται ειδικές άδειες να περάσουν. Την ίδια στιγμή στερεί από τους παλαιστίνιους αγρότες τις εκτάσεις γης που καλλιεργούσαν και τους ωθεί να γίνουν (ακόμα πιο) φθηνό ή και μαύρο εργατικό δυναμικό του Ισραηλινού κεφαλαίου ή να δουλεύουν ως εργάτες στο τείχος. Το ισραηλινό κράτος έκανε ανά διαστήματα συχνά πολύνεκρες επιθέσεις σε πόλεις και καταυλισμούς των παλαιστίνιων. Ο αποκλεισμός τους από την άλλη οδήγησε πολλούς παλαιστίνιους εργάτες να μη μπορούν να έχουν την επιλογή να δουλέψουν, κάτι το οποίο τους βύθισε στην ανεργία. Όλα αυτά γίνονται φυσικά με την σύμφωνη γνώμη, ή πιο σωστά της συνεργασία των ντόπιων κεφαλαιοκρατών αφού οι αστικές τάξεις του Ισραήλ και της Παλαιστίνης συνεργάστηκαν με ευκολία για παράδειγμα το 2003, όταν παλαιστίνιοι επιχειρηματίες εισήγαγαν τσιμέντο μειωμένης τιμής από την Αίγυπτο, το οποίο όλως τυχαία στο μεγαλύτερο μέρος του κατέληξε σε Ισραηλινούς επιχειρηματίες, για τη κατασκευή του τείχους.

Ο ρόλος της εργατικής τάξης στη περιοχή

Μέσα σε αυτούς τους κρατικούς ανταγωνισμούς και τις συγκρούσεις των εκάστοτε αστικών τάξεων, στο στόχαστρο βρίσκονται τα καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας, τα άτομα της τάξης μας. Τι ρόλο έπαιξε η εργατική τάξη και εν τέλει η ταξική αλληλεγγύη κατάφερε να προσπεράσει (έστω και προσωρινά) τους εθνικιστικούς φράχτες; Η ισραηλινή κοινωνία από τις απαρχές της δημιουργίας του ισραηλινού κράτους είχε έντονες ταξικές αντιθέσεις. Οι Εβραίοι που ήρθαν από τις χώρες τη Αφρικής και της αραβικής χερσονήσου αντιμετώπιστηκαν με ρατσισμό και αποτέλεσαν τη βάση στη πυραμίδα της ισραηλινής κοινωνίας, λειτουργώντας ως φθηνό εργατικό δυναμικό, στριμωγμένοι σε παραγκουπόλεις και στρατόπεδα. Εξεγέρθηκαν στην εκμετάλλευση που δέχτηκαν, δημιούργησαν οργανώσεις όπως τους μαύρους πάνθηρες και ενώθηκαν με τις διεκδικήσεις των παλαιστίνιων, αφού τους ένωνε μια κοινή ταξική συνθήκη. Το ισραηλινό κράτος φοβούμενο την ανάπτυξη δυναμικής αυτή της σχέσης έκανε